

p/cco/o

รสชาติเล็กๆ ระหว่างบรรทัด

เหตุผลที่ทุก ๆ วัน ฉันต้องไปร้านหนังสือโคบายาชิ

仕事で大切なことはすべて
尼崎の小さな本屋で学んだ

คาวาคามิ เท็ตสึยะ

เขียน

พิมพ์พร คุณโสภ

แปล

ที่ผ่านมามีฉันอ่านหนังสือน้อยเกินไป

นั่นคือเรื่องเจ็บปวดที่สุด

- คาวาคามิ เท็ตสึยะ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

เหตุผลที่ทุก ๆ วันฉันต้องไปร้านหนังสือโคบายาชิ

仕事で大切なことはすべて尼崎の小さな本屋で学んだ

p/coco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

Shigoto de Taisetsunakoto wa Subete Amagasaki no Chiisanahonya de Mananda

Copyright© Tetsuya Kawakami 2020

All rights reserved

Originally published in Japan in 2020 by Poplar Publishing Co., Ltd., Tokyo

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ควาคามิ, เท็ตสึยะ:

เหตุผลที่ทุก ๆ วันฉันต้องไปร้านหนังสือโคบายาชิ / ควาคามิ เท็ตสึยะ; เขียน: พิมพ์พร คุณโสภา; แปลจาก 仕事で大切なことはすべて尼崎の小さな本屋で学んだ。- กรุงเทพฯ: พิคโคโล อมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์, 2568.

(6), 210 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. พิมพ์พร คุณโสภา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว 6977

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-7694-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุนนิย์ วิริตภพพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิวัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณนารี • บรรณาธิการ สุณันทา แซ่เฮง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิภาสณณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมภาพ สุทธิดา กีกสูงเนิน

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล, กวินทิพย์ สีนะดี • พิสูจน์อักษร รมิดา แสงสวัสดิ์, สุภาวดี สุขสมัย

แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์ชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำขายโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999

www.nain.com

ราคา 285 บาท

ผลิตภัณฑ์ผลิตจากวัตถุดิบและกระบวนการผลิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสากลว่า
เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับหลักการความยั่งยืน

Made from certified Eco-friendly materials and processes for sustainability.

คำนำสำนักพิมพ์

เหตุผลอะไรที่ทำให้เราไปร้านหนังสือทุกวัน

แม้ปัจจุบันเราอาจไม่ได้เดินเข้าร้านหนังสือบ่อยนัก แต่เชื่อว่าหลายคนยังคงแวะเวียนดูหนังสือตามโซเชียลมีเดียหรือเว็บไซต์ของร้านหนังสืออยู่เสมอ และแน่นอนว่าทุกคนต่างมีร้านหนังสือในดวงใจ นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไม “ไอโมริ ริกะ” ตัวเอกของหนังสือเล่มนี้ จึงกลายเป็นตัวแทนของนักอ่านที่หลงใหลในการแวะเวียนไปร้านหนังสือ

หนังสือเล่มนี้จะพาผู้อ่านไปสัมผัสกับเรื่องราวเรียบง่ายแต่ทรงพลัง เปี่ยมด้วยแรงบันดาลใจที่เปิดเผยมุมมองใหม่ ๆ เปรียบเสมือนโอเอซิสของหัวใจที่ช่วยชาร์จพลังชีวิตให้ก้าวเดินต่อไป

นอกจากนี้ หนังสือเล่มนี้ยังเปิดเผยเรื่องราวของร้านหนังสือของญี่ปุ่นในมุมมองที่ไม่เคยคิดมาก่อน โดยเฉพาะร้านหนังสือท้องถิ่นเล็ก ๆ รวมทั้งยังนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับ “การทำงาน” ที่ชวนให้ขบคิดและอยากลงมือทำตามคำแนะนำของ “คุณโคบายาชิ ยูมิโกะ” ไม่ว่าจะเป็นการฝ่าฟันงานที่ยากลำบากจนประสบความสำเร็จ หรือการปรับทัศนคติต่องานที่ไม่ชอบให้กลายเป็นเรื่องสนุกที่สำคัญ หนังสือเล่มนี้ยังแนะนำหนังสือน่าอ่านอีกหลายเล่ม จนอดไม่ได้ที่จะอยากหามาอ่าน

เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบลง เราเชื่อว่านักอ่านต้องตกหลุมรัก
ร้านหนังสือโคบายาชิและหลงเสน่ห์“คุณโคบายาชิ ยูมิโกะ” เหมือน
กับที่“โอโมริ ริกะ”เคยบอกไว้ว่า

ตอนที่ออกมาจากร้านโคบายาชิ ร่างกายของฉันเปี่ยมล้นไป
ด้วยความมีชีวิตชีวา

ความรู้สึกนี้คืออะไรกันนะ อย่างกับได้ชาร์จพลังเลย

p/cco/o

เมื่อเสียงดนตรีอันแสนสดใสดังขึ้น บรรยากาศในชินคันเซ็นก็เปลี่ยนไป

ผู้โดยสารที่ใจร้อนลุกขึ้นไปยกสัมภาระลงมาจากที่วางของเหนือศีรษะแต่เนิ่น ๆ

ฉันปิดหนังสือที่อ่านจบพอดี

เกิดความเงียบขึ้นชั่วครู่หลังจากเสียงดนตรีหยุดลง และแล้วเสียงอันรื่นหูของผู้ประกาศหญิงก็ดังมาตามสาย

“รถไฟกำลังจะถึงสถานีปลายทาง ชินโอซาก้า”

หัวใจเต้นรัว เพราะนี่คือการกลับมาโอซาก้าในรอบสามปีของฉัน

จะได้พบคนคนนั้นแล้ว

วันนี้ฉันมาพบคุณยูมิโกะเพื่อแจ้งเรื่องหนึ่งให้เธอทราบ

นวนิยายเรื่องราวในช่วงนั้น

เมื่อห้าปีก่อน ตอนที่ฉันเพิ่งเข้าบริษัทใหม่ ๆ

ตอนนั้นฉันก็ได้ยินเสียงประกาศนี้เช่นกัน

แต่กลับรู้สึกตรงกันข้ามกับในตอนนี้อย่างสิ้นเชิง

ในตอนนั้นฉันรู้สึกอย่างกับลูกวัวที่ถูกขายมาที่โอซาก้าแห่งนี้

เด็กใหม่ผู้อ่อนหัดจนน่าขายหน้าอย่างฉันเอาตัวรอดมาได้

เพราะคุณยูมิโกะช่วยเหลือ

รวมถึง “ร้านโคบายาชิ” ด้วย ร้านที่ว่านั้นคือร้านหนังสือขนาดเล็กของคุณยูมิโกะ ซึ่งตั้งอยู่ในเขตทาจิบานะ เมืองอามางาซากิ

ฉัน โอโมริ ริกะ ได้เรียนรู้หัวใจสำคัญของการทำงานจากร้านโคบายาชิแห่งนี้เอง

เมื่อห้าปีก่อน ฉันเข้าทำงานกับ “บริษัทตัวกลาง” รายใหญ่
ในวงการสิ่งพิมพ์อย่าง “ไดอังก”

ฉันไม่ได้ใฝ่ฝันอยากทำงานในวงการนี้ เดิมทีก็ไม่ได้ชอบ
หนังสือหรือรักการอ่านสักเท่าไรอยู่แล้ว

เหตุผลที่ตัดสินใจเข้าที่นี้คือ บริษัทแห่งนี้ใหญ่กว่าบริษัทอื่น
ที่เสนองานให้

ฉันไม่มีงานไหนที่หมายมั่นปั้นมือว่าอยากทำให้ได้ ทั้งยัง
ไร้ความทะเยอทะยาน พูดยตามตรงว่าขอแค่เป็นบริษัทใหญ่ จะที่ไหน
ก็ได้ทั้งนั้น

ยิ่งถ้าเป็นบริษัทชื่อดังที่ทุกคนรู้จักหรือแบรนด์ที่ไม่่ว่าใคร
ก็ต้องอิจฉาได้ยิ่งดี แต่ฉันยอมรู้ตัวดีที่สุดว่าบริษัทเหล่านั้นไม่มีทาง
เลือกฉันไปทำงานด้วยหรอก

“ไดอังก” ย่อมาจากชื่อเต็มซึ่งแปลว่าบริษัทซื้อขายสิ่งพิมพ์
รายใหญ่แห่งญี่ปุ่น ชื่อไดอังกนี้เป็นชื่อย่ออย่างเป็นทางการที่รู้จักอย่าง
แพร่หลายมาเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว มีพนักงานในเครือมากกว่า
3,000 คน และมีรายได้มากกว่าหกแสนล้านเยน คนทั่วไปอาจรู้จัก
ไดอังกน้อยกว่าสำนักพิมพ์และร้านหนังสือต่าง ๆ แต่สำหรับวงการ
สิ่งพิมพ์ ไดอังกนับว่าเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ที่สุดสืบทอดบริษัทคู่แข่งอย่าง
“เทอัง” (บริษัทซื้อขายสิ่งพิมพ์เทโคคุ) ซึ่งมีชื่อเสียงว่าเป็นหนึ่งใน
สองบริษัทตัวกลางรายใหญ่ประจำวงการเลยทีเดียว

แต่หากให้พูดยตามตรง ก่อนมาเข้าทำงานที่ไดอังก ฉันไม่รู้จัก
บริษัทไหนทั้งนั้น ไม่เคยได้ยินคำว่าบริษัทตัวกลางมาก่อนเลยด้วย

ฉันหมายมั่นปั้นมือว่าจะเข้าบริษัทใหญ่เพื่อให้พ่อแม่สบายใจ
เท่านั้น

ฉันเกิดและโตในเขตเซตาคายะของโตเกียว เป็นเขตชุมชนอันสงบเงียบที่มีสวนสาธารณะโคมาซาวะในบริเวณใกล้เคียง ฉันอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างสบายใจมาตลอด จึงไม่เคยคิดที่จะย้ายออกจากบ้านไปไหนเลย

หากจะไปซื้อของหรือกินข้าวนอกบ้าน ย่านจียูกาโอกะกับฟูตาโกะทามากาวะก็มีทุกอย่างที่ต้องการแล้ว บางทีฉันจะไปถึงชิบูย่า แต่ก็เหนื่อยกับฝูงชนที่แออัด ฉันไม่ชอบท้องเที่ยวหนักแค่ได้ไปช้อปปิ้งที่ฮาโกเนะกับพ่อแม่ปีละครั้ง ฉันก็พอใจแล้ว

ฉันเรียนที่โรงเรียนสตรีเอกชนในเขตเซตาคายะตั้งแต่มัธยมต้น จากนั้นก็ต่อมัธยมปลายและเข้ามหาวิทยาลัยอย่างง่ายดายผ่านระบบของโรงเรียนโดยไม่ต้องสอบเข้า

ถ้าโรงเรียนมีระบบส่งเข้าบริษัทด้วยก็คงดี แม้จะหวังเช่นนั้นแต่ไม่มีทางเป็นไปได้อยู่แล้ว

พ่อฉันทำงานอยู่ในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรายใหญ่ซึ่งเป็นบริษัทระดับชั้นนำของญี่ปุ่น แม้จะไม่ใช่ที่รู้จักในวงกว้าง แต่ก็มีพนักงานหลายหมื่นคน ซึ่งทั้งพ่อและแม่ต่างก็ภูมิใจกับเรื่องนี้ ดังนั้นฉันจึงต้องเข้าบริษัทที่ใหญ่ไม่แพ้กันให้ได้ พ่อกับแม่จะได้สบายใจ

ฉันสมัครงานด้วยความคิดตื่นเงินเช่นนั้น นับว่าโชคดียิ่งๆ ที่เขารับเข้าทำงาน

ฉันเข้า “โตยัง” ในเดือนเมษายน และต้องเข้าอบรมพนักงานใหม่เป็นเวลาสามวันสองคืน

แค่ได้ยินคำว่าค้างแรมสามวันสองคืน ฉันก็เครียดจนปวดกระเพาะแล้ว

ฉันไม่ชอบไปเที่ยวกับเพื่อนด้วยซ้ำ

ฉันเก็บยาเคลือบกระเพาะที่แม่ให้มาลงกระเป๋าก่อนจะมุ่งหน้าไปยัง “ไคยัง” ซึ่งอยู่ตรงซุยโดบาชิ

รถบัสคันใหญ่จอดอยู่หน้าบริษัท

พนักงานใหม่ 50 คนขึ้นรถคันนั้น แล้วเราก็ออกเดินทางไปยังสถานที่อบรมซึ่งอยู่นอกโตเกียว

ขึ้นรถบัสก็ต้องแนะนำตัวปั๊บ

เขาให้แนะนำตัวโดยเรียงตามลำดับตัวอักษร¹ อีกไม่นานก็จะถึงตาของฉันแล้ว

ควรพูดอะไรดีล่ะ

บอกงานอดิเรกก็เข้าท่าดี คิดที่ว่าฉันไม่มีงานอดิเรกนี่สิ

ฉันนั่งฟังคนอื่นแนะนำตัวแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา ระหว่างที่ยังคิดไม่ตกว่าจะพูดอะไร ก็ถึงตาฉันแนะนำตัวแล้ว

“โอโมริ ริกะ ค่ะ ฉันจบคณะสังคมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยสตรีเซตากายะ งานอดิเรกคืออ่านหนังสือค่ะ”

อ้าปากพูดประโยคแรกก็โกหกเสียแล้ว

ในเมื่อเข้าวงการสิ่งพิมพ์มาแล้ว บอกว่าเป็นหนอนหนังสือคงดีกว่า สามคนก่อนหน้านี้ฉันก็พูดแบบเดียวกัน ฉันเป็นประเภทชอบไหลตามคนส่วนมากเสียด้วยสิ

“ตอนนี้กำลังหานักเขียนคนโปรดอยู่ ถ้าใครมีหนังสือที่น่าสนใจ แนะนำได้นะคะ”

¹ ตัวอักษรฮิรางานะมีทั้งหมด 46 ตัว โดยแต่ละตัวประกอบด้วยเสียงพยัญชนะและสระ ตัว “โอะ” เป็นตัวอักษรลำดับที่ 5

โกหกอีกแล้ว

พอมาคิดดูอีกที ถ้ารักการอ่านจริง ฉันก็ควรจะมีนักเขียนในดวงใจหลายคนอยู่แล้วสิ บอกว่ากำลังหาอยู่แบบนี้ฟังดูทะแม่งๆ แต่ในเมื่อพูดไปแล้วก็ช่วยไม่ได้

“ยังงี้ก็ขอฝากตัวด้วยค่ะ”

ฉันตัดจบเพียงเท่านั้น

ในที่สุดรถบัสก็มาถึงสถานที่อบรม

การอบรมเริ่มขึ้นทันที พนักงานใหม่ 50 คนถูกแบ่งออกเป็นสิบกลุ่มเพื่อฟังคำอธิบายและทำกิจกรรมต่างๆ

ฉันอยู่กลุ่ม D

สมาชิกในกลุ่มห้าคนมีผู้หญิงเพียงสองคนเท่านั้น

ผู้หญิงอีกคนชื่อมิโยคาว่า ฮิเมโนะ ซึ่งนับเป็นชื่อที่หาไม่ได้ทั่วไป เธอแต่งหน้าค่อนข้างจัด สวมนาฬิกาและสพายกระเป๋าทันทีที่รู้ว่าเป็นของแบรนด์ ภาพลักษณ์โดยรวมไม่เข้ากับบริษัทที่จัดซื้อนี้เลย

ขณะที่คิดเช่นนั้น จู่ๆ เธอก็โผล่ขึ้นพร้อมทำสายตาเหมือนคิดว่าตัวเองเหนือกว่า

“ทำไมคุณโอโมริถึงเลือกเข้าที่นี่ล่ะ อยากเข้าสำนักพิมพ์แต่เขาไม่รับ เลามาที่นี่แทนเหวอ”

“อ่า บริษัทในวงการสิ่งพิมพ์ที่ฉันสมัครมีแค่ที่นี่ที่เดียวค่ะ บริษัทด้านการเงินไม่รับฉันสักที มีแค่บริษัทนี้ที่ได้ทำแบบทดสอบนะคะ”

“ฉันนะอยากเริ่มทำธุรกิจรูปแบบใหม่ วงการสิ่งพิมพ์เป็นธุรกิจในช่วงขาตกจริงๆ แต่บริษัทตัวกลางมีโอกาสด้อยอดเป็น

ธุรกิจเพื่อสังคมที่มีหนังสือเป็นรากฐานได้ 'ไม่คิดแบบนั้นหรอก'

ฉันไม่ค่อยเข้าใจว่าอีกฝ่ายพูดอะไร แต่ก็พยักหน้าและตอบว่า "นั่นสินะคะ" วก่อน เธอน่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฉัน แต่ฉันกลับเผลอพูดสุภาพเสียอย่างนั้น

"แล้วคุณโอโมริล่ะ"

"ฉันไม่มีอะไรที่อยากทำเป็นพิเศษหรอกค่ะ แค่คิดว่าอยากทำงานที่ไม่ต้องพบผู้คนมากนัก"

"หืม...นั่นแหละ"

คุณมิโยคาวะตอบพร้อมมองฉันด้วยสายตาดูแคลนเล็กน้อย รู้สึกเหมือนถูกตำหนิว่า 'ล่องลอยขนาดนี้ก็ยังอุตสาหะเข้าบริษัทมาได้นะ'

ตอนนั้นเองที่โคซากะซึ่งอยู่กลุ่มเดียวกันแทรกเข้ามา
คิวของเขาตกเข็ม แผ่นอกหนา คำพูดคำจาฟังดูร้อนแรง
"ผมว่าการไม่มีสิ่งที่ยากทำก็ไม่เห็นเป็นไรเลย อันที่จริงถึงคุณจะไปบริษัทด้วยความใฝ่ฝันแบบนั้น ก็แทบเป็นไปได้ที่จะได้เข้าแผนกที่ต้องการนะ"

หืม...บริษัทไม่ได้จัดให้อยู่ในแผนกตามความประสงค์ของเจ้าตัวหรอกเหรอ

ฉันคิดอย่างเหม่อลอย ส่วนคุณมิโยคาวะเผยสีหน้าไม่พอใจอย่างโจ่งแจ้ง

ฉันเอาแต่เหม่ออยู่เรื่อย คุณมิโยคาวะกับโคซากะจึงไปได้เถียงกันนอกรอบหลังจากนั้นอยู่บ่อยครั้ง ต้องขอโทษจริง ๆ

ถ้าฟังแค่จัดการโจทย์การอบรมตรงหน้าก็เต็มกลืนแล้ว
ฉันจึงไม่มีกะใจมาคิดมากว่าตัวเองจะได้อยู่แผนกไหน

การอบรมสามวันสองคืนหลังเข้าบริษัทนั้นถือว่าดีมาก เมื่อเทียบกับการอบรมหลังจากนั้น มีการอบรมที่ศูนย์กระจายสินค้า และศูนย์คีนลินค้ารอฉันอยู่

ฉันไปอบรมที่ศูนย์กระจายสินค้าตรงฮาจิโอจิก่อน หนังสือจากสำนักพิมพ์จะถูกส่งมารวมกันที่นี่

ฉันต้องประจำอยู่ที่เพื่อรอหนังสือซึ่งไหลมาตามสายพาน ก่อนจะคัดแยกหนังสือเพื่อส่งไปทั่วประเทศ แม้จะใช้เครื่องจักรทำงานเป็นหลัก แต่จะมีพนักงานดูแลจุดสำคัญต่างๆ

งานหลักๆ ที่ต้องทำมีแค่การตรวจสอบเท่านั้น แต่เป็นงานที่ละเอียดไม่ได้เด็ดขาด พนักงานต้องยื่นมองหนังสือจนขาแข็ง รู้สึกได้ว่าขาบวมขึ้นเรื่อย ๆ แถมยังไปเข้าห้องน้ำไม่ได้ด้วยเพราะเครื่องจักรไม่หยุดทำงาน

เมื่อถึงเวลาพัก บรรดาพนักงานหญิงก็มารวมตัวกันและปันกันขนม ทั้งด้วยความไม่พอใจและท้อใจ

ประเด็นสำคัญของคำร่ำพันเหล่านี้นสรุปได้ว่า

“บริษัทนี้ไม่เหมือนที่คิดไว้เลยแม้แต่นิดเดียว”

หนังสือปริมาณมากที่ไหลมาตามสายพานไร้ซึ่งกลิ่นอายวัฒนธรรม มองยังไงก็เป็นแค่สินค้าอุตสาหกรรม

ถึงอย่างนั้นพวกเรา ก็ให้กำลังใจกันและกันว่า “ทนแค่หนึ่งเดือนเท่านั้น”

ขณะที่บรรดาพนักงานชายพูดเป็นเชิงกระแนะกระแหนเราว่า

“น่าอิจฉาพวกผู้หญิงจริง ๆ ไม่ว่ายังไงส่วนใหญ่ก็ได้ทำงานในสำนักงานใหญ่อยู่ดี”

ใช่แล้ว ได้ยินมาว่าพนักงานชายเข้าใหม่กว่าครึ่งจะถูก

ส่งไปทำงานใช้แรงงานที่ศูนย์กระจายสินค้า จากนั้นถึงจะได้ทำงานในสำนักงานใหญ่หรือบริษัทสาขาย่อย ลือกันว่าคนที่แข็งแรงและเหมาะกับงานใช้แรงงานมักจะไม่ต้องทำงานในศูนย์กระจายสินค้า แต่พนักงานใหม่ที่ดูบ๊อบแบ่หน่อยจะถูกส่งมาที่นี้อย่างไม่มีเงื่อนไข ยิ่งไงก็ตาม ชาวลือนี่เป็นเพียงชาวโคมลอยที่ไม่มีหลักฐานยืนยันแต่อย่างใด

เมื่อการอบรมที่ฮาจิโอะจิเสร็จสิ้นก็ต้องไปอบรมที่ศูนย์คืนสินค้าในอิรุมะต่อ หากเทียบกับอิรุมะแล้ว ฮาจิโอะจินับว่าเป็นสวรรค์ก็ว่าได้ แม้ว่าศูนย์กระจายสินค้าจะไร้กลิ่นอายวัฒนธรรม แต่ที่นั่นก็เป็นจุดรวม “หนังสือ” ซึ่งมีอนาคตและกำลังจะได้โยนกันไปสู่ร้านหนังสือทั้งหลาย

ทว่าศูนย์คืนสินค้าคือสถานที่กำจัดหนังสือ

ฉันเพิ่งรู้หลังเข้าบริษัทว่า “การฝากขาย” และ “การกำหนดราคาขายต่อ” คือระบบหลักในวงการสำนักพิมพ์และร้านหนังสือในญี่ปุ่น พูดให้เข้าใจง่ายที่สุดคือ ร้านหนังสือไม่ได้ซื้อหนังสือ เพียงแค่รับฝากขายเท่านั้น ดังนั้นเมื่อคืนหนังสือ ร้านก็จะได้รับเงินคืน

ศูนย์คืนสินค้าคือสถานที่รวมหนังสือที่ขายไม่ออกจากทั่วประเทศ พนักงานจะคัดแยกหนังสือและส่งกลับไปให้สำนักพิมพ์เก็บเข้าโกดัง

การทำงานในศูนย์คืนสินค้าเหนื่อยไม่แพ้ศูนย์กระจายสินค้า แต่มันก็ทำให้ห่อเหี่ยวใจได้มากกว่า

หนังสือเหล่านี้คือหนังสือที่เสียหายหลังวางแผนหน้าร้าน ทั้งถูกแดดเลียและเต็มไปด้วยฝุ่น จนพนักงานต้องสวมหน้ากากอนามัย นี่อาจเป็นความรู้สึกส่วนตัวของฉันเอง แต่ฉันรู้สึกว่

หนังสือที่ไม่ถูกเลือกเหล่านี้แผ่ออราน่าหุดหุออกมา พนักงานที่นี้
หยิบจับหนังสืออย่างไม่ใส่ใจนัก ต่างจากศูนย์กระจายสินค้าซึ่งมีแต่
หนังสือที่กำลังจะได้ออกไปสู่โลกกว้าง แต่นี้อาจจะเป็นแค่อคติ
ของฉันก็ได้

อย่างกับได้เห็นอนาคตของตัวเองแน่ะ รู้สึกหม่นหมอง
นิดๆ แะะ

ยิ่งได้ยินว่าจะเกิดอะไรกับหนังสือที่ถูกส่งกลับโกดังของ
สำนักพิมพ์ก็ยิ่งหดหู่เข้าไปใหญ่

หนังสือเหล่านั้นจะถูกทิ้งไว้ในโกดังสักพักหนึ่ง หากสต็อก
หนังสือใหม่ร่อยหรอ สำนักพิมพ์จะคัดหนังสือที่ยังพอขายได้ไป
ปิดฝุ่นและแต่งองค์ทรงเครื่องใหม่ (สวมปกใหม่และแต่งรายละเอียด)
จากนั้นจึงส่งกลับเข้าตลาดอีกครั้ง

ทว่าหนังสือกว่าครึ่งจะนอนแอ้งแม้งอยู่ในโกดังพักใหญ่
ก่อนถูกนำไปย่อยสลาย หากพูดให้เห็นภาพชัดเจนก็ต้องบอกว่า
ปกหนังสือจะถูกฉีกทิ้ง ส่วนกระดาษในเล่มจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ
เพื่อนำไปรีไซเคิล สำหรับสำนักพิมพ์แล้ว ค่าใช้จ่ายของการเก็บสินค้า
ในโกดังนั้นสูงทีเดียว จึงเป็นธรรมดาที่จะไม่มีพื้นที่ให้เก็บหนังสือ
ซึ่งไม่มีหวังว่าจะขายได้

แต่ละวันจะมีหนังสือถูกส่งคืนในปริมาณมหาศาลจนอด
เป็นห่วงอนาคตของสำนักพิมพ์ไม่ได้เลย

ในที่สุดการอบรมซึ่งกินเวลาถึงหนึ่งเดือนก็จบลง

เราจะได้รู้ตำแหน่งงานของตัวเองในวันสุดท้ายของการอบรม
พนักงานใหม่มารวมตัวกันที่ห้องประชุมใหญ่และตั้งใจฟัง

เรื่องที่หัวหน้าฝ่ายบุคคลประกาศ

โดยมีหัวหน้าของแต่ละแผนกยื่นสละนอนอยู่ด้านหลัง

เมื่อได้ยื่นชื่อตัวเอง พนักงานจะขานรับแล้วเดินไปหาหัวหน้า
แผนกที่ตนได้สังกัด

คนไหนคือหัวหน้าของฉันกันนะ ทุกคนใส่สูทเหมือนกันหมด
จนไม่มีใครสะดุดตา ฉันไม่รู้ว่าใครประจำอยู่แผนกไหนบ้าง แต่คนที่
ดูอึดอัดและไม่ชินกับการใส่สูทคงจะเป็นคนจากศูนย์กระจายสินค้า
ไม่กี่ศูนย์คืนสินค้า เพราะปกติพวกเขาใส่ชุดยูนิฟอร์มทำงาน

“โคซากะ เซย์ ศูนย์กระจายสินค้าฮาจิโอจิ”

โคซากะทำหน้าที่มองชั่วคราว แต่แล้วก็ยิ้มเหมือนปกติอย่าง
รวดเร็ว

เอ่ ผิดคาดนะเนี่ย โคซากะออกจะแข็งแรงกระฉับกระเฉง
แต่กลับได้ไปที่ศูนย์กระจายสินค้า แปลว่าชาวสื่อนั้นไม่มีมูลจริง ๆ ด้วย
ทุกคนที่ถูกเรียกชื่อจะขานรับพร้อมลุกจากที่นั่งแล้วเดินออกไป
อย่างกับเรากำลังถูกประมูลไปที่ละคน...

“มียอคาวะ ฮิเมโนะ แผนกสารสนเทศ สำนักงานใหญ่”

คุณมียอคาวะได้อยู่แผนกสารสนเทศเหวอเนี่ย เหวอ ทำหน้า
ตึงเชียว

เธอบอกว่าอยากเริ่มทำธุรกิจเพื่อสังคมที่มีหนังสือเป็นรากฐาน
นี่นะ

หัวหน้าแผนกสารสนเทศดูเหมือนนรีดที่หน้าจะเก่งไอทีจริง ๆ
นั่นละ

คุณมียอคาวะเดินก้มหน้าไปหาผู้ชายคนนั้น

“โอโมริ ริกะ ฝ่ายขาย สาขาโอซาก้า”

เอ๋? เมื่อกี้เขาพูดว่าอะไรนะ โอโมริ? โอซาก้า?

“อ้าว? คุณโอโมริอยู่หรือเปล่า”

เสียงของหัวหน้าฝ่ายบุคคลไม่เข้าหูฉันเลย

คนที่นั่งข้างๆ สะกิดไหล่ฉันและบอกว่าเขาเรียกฉันอยู่

“คะ...คะ!! ฉันเองคะ”

ฉันผลุนผลันออกไปด้านหน้า

หัวหน้าฝ่ายบุคคลพูดด้วยสีหน้าคล้ายจะขอโทษ

“วันนี้หัวหน้าแผนกจากสาขาโอซาก้าเกิดมาไม่ได้กะทันหันนะ
ขอโทษที่ ช่วยไปยืนตรงนั้นทีนะ”

“ฮะ ค่ะ เอ่อ คือว่า...”

“ว่าไง”

“โอซาก้าเหรอคะ”

“คุณโอโมริ ริกะ สังกัดฝ่ายขาย สาขาโอซาก้าครับ พวกเรา
คาดหวังในตัวคุณนะ”

“หะ...ขอบคุณค่ะ”

ฉันตอบกลับโดยอัตโนมัติ

เอ๋? อำกันเล่นหรือยังนี่

หลังจากนั้นการประกาศตำแหน่งงานของพนักงานใหม่
ก็ดำเนินต่อไปอีกสักพัก แต่ฉันทำอะไรไม่ได้เลย

พนักงานใหม่ที่สังกัดสำนักงานใหญ่ สาขารอบโตเกียว
และศูนย์กระจายสินค้าพากันเดินตามหัวหน้าแผนกไปจนหมด

ห้องประชุมเหลือพนักงานเพียงห้าคนที่ถูกส่งไปสาขาย่อย

นอกจากฉันแล้วก็มีแต่ผู้ชายทั้งนั้น แถมทุกคนยังมีหัวหน้า

แผนกมารับ พวกเขาพูดคุยอย่างสนุกสนาน ทั้งให้ฉันยืนหัวได้
อยู่คนเดียว

หัวหน้าฝ่ายบุคคลเอ๋ยขึ้น

“เอาละ ทุกคนที่ได้สังกัดในบริษัทสาขาย่อย ขอแสดงความยินดีด้วยครับ!”

เอ๋? อะไรเนี่ย ประชดกันหรือเปล่า

“การได้ไปสัมผัสประสบการณ์ในบริษัทสาขาย่อยตั้งแต่แรก
นับเป็นเรื่องที่ดีมากสำหรับอนาคตของพวกคุณ ขอให้คิดว่าเรา
คาดหวังกับทุกคนที่อยู่ตรงนี้นะครับ”

ฟังดูไม่จริงใจเลยสักนิด

“พวกคุณคงไม่ได้กลับมาที่สำนักงานใหญ่อีกสักพัก
ตั้งแต่วันนี้จะขอพาทุกคนไปทัวร์แผนกต่าง ๆ และทำความรู้จักกับ
สำนักงานใหญ่ นะครับ อ้อ พวกคุณจะต้องไปประจำการที่สาขาย่อย
ตั้งแต่สัปดาห์หน้านะ”

‘ประจำการ?’ ฉันกระซิบอยู่ในใจ พูดอย่างกับจะส่งไป
ต่างประเทศเลย

“พวกคุณต้องไปอยู่ต่างถิ่นที่ไม่คุ้นเคย น่าจะกังวลเรื่องที่อยู่
ด้วยใช่ไหม ผมเลยเตรียมที่พักมาแนะนำให้คุณแล้ว ไว้ทัวร์บริษัท
จบเมื่อไร เราค่อยมาคุยรายละเอียดกันนะครับ”

ฉันจำเรื่องหลังจากนั้นไม่ค่อยได้ หัวหน้าฝ่ายบุคคลพา
พวกเราไปพักที่แผนกโน้นแผนกนี้ จากนั้นก็คุยกับหัวหน้า
ฝ่ายบุคคลตัวต่อตัว ฉันเลือกที่พักในโอซาก้าตามที่เขาแนะนำ

ได้ยินว่าเป็นแมนชั่นสำหรับคนทั่วไปซึ่งมีเครื่องเรือนครบครัน
นั่งรถไฟไปสี่สถานีก็ถึงสถานีที่ใกล้กับบริษัทที่สุด

แม้จะมาถึงตอนนี้แล้ว ฉันก็ยังหวังให้ใครสักคนออกมาบอกว่า “ทั้งหมดคือเรื่องอำเล่่น” อยู่ดี สมอยังไม่อาจทำความเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้ หรือควรพูดว่าไม่อยากเข้าใจเสียมากกว่า

ก่อนกลับบ้าน ฉันนั่งเลียไอศกรีมที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อ และเหม่อมองท้องฟ้าที่สวนสาธารณะโคมาซาเวะ

‘จะไม่ได้นั่งมองท้องฟ้าจากตรงนี้ไปอีกพักใหญ่เลย’

ฉันคิดอย่างผิวิสัย ปกติฉันไม่ใช่คนอารมณ์อ่อนไหวขนาดนี้ มีเวลาอาลัยอารมณ์เพียงแค่นั้น เพราะหลายวันต่อมาฉันก็ต้องเตรียมตัวย้ายที่อยู่จนหัวปั่น แต่อันที่จริงฉันไม่ได้มีสัมภาระมากมายนักหรอก

ในวันจันทร์หลังหมดช่วงหยุดยาวโกลเด้นวีค² ฉันนั่งชินคันเซ็น “โนโซมิ” ไปโอซาก้า โดยที่ในใจปราศจากความหวัง (โนโซมิ) ใดๆ

เมื่อเสียงดนตรีอันสดใสดังขึ้น บรรยากาศในชินคันเซ็นก็เปลี่ยนไป

ผู้โดยสารที่ใจร้อนลุกขึ้นไปยกสัมภาระลงมาจากที่วางของเหนือศีรษะแต่เนิ่นๆ

ส่วนฉันนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้น

เสียงดนตรีแสนสดใสฟังดูคล้ายเพลงในงานสังสรรค์สำหรับฉัน เกิดความเจ็บปวช้นชั่วครู่หลังจากเสียงนั้นหยุดลง และแล้ว

² วันหยุดยาวต่อเนื่องของญี่ปุ่น จะอยู่ในช่วงปลายเดือนเมษายนถึงต้นเดือนพฤษภาคม

เสียงรืนหูของผู้ประกาศหญิงก็ดังมาตามสาย

“รถไฟกำลังจะถึงสถานีปลายทาง ชินโอซาก้า”

ผู้ประกาศพูดด้วยเสียงไพเราะเสนอแนะต่อไปว่า หากจะเปลี่ยนขบวนรถไฟที่สถานีชินโอซาก้าจะต้องไปขึ้นรถไฟตรงไหน แต่ฉันไม่ได้ยินประกาศเหล่านั้นเลย

นับตั้งแต่รถไฟผ่านเกี้ยวโตมา สมองฉันก็บรรเลงเพลงเดิมซ้ำไปซ้ำมา

‘ถูกขาย ถูกขาย ถูกขาย ถูกขายแล้ว’³

ยามบ่ายคล้อยที่อากาศแจ่มใสในเดือนพฤษภาคม ฉันถูกส่งมาที่บริษัทขายของในโอซาก้าเหมือนลูกวัวตัวน้อยที่ถูกขายไม่มีผิด

เพิ่งเคยออกจากโตเกียวมาใช้ชีวิตคนเดียวจริงๆ ก็คราวนี้

พูดตามตรง แม้จะอบรมหลังเข้าบริษัทไปแล้วถึงหนึ่งเดือน ฉันก็ยังไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับบริษัทเท่าไรนัก “บริษัทตัวกลาง” คืออะไรกันแน่

พูดง่าย ๆ ว่าเป็นบริษัทที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างสำนักพิมพ์กับร้านหนังสือทั่วประเทศใช่ไหมนะ

เมื่อตีพิมพ์หนังสือออกมาเป็นรูปเล่มแล้ว “บริษัทตัวกลาง” จะนำหนังสือไปส่งให้ร้านหนังสือน้อยใหญ่ทั่วประเทศ รวมถึงร้านสะดวกซื้อด้วย “บริษัทตัวกลาง” มีศูนย์กระจายสินค้าขนาดใหญ่ และมีหน้าที่ส่งหนังสือไปให้ร้านหนังสือต่าง ๆ สรุปว่าบริษัทนี้เป็นเหมือนร้านขายส่งที่จำเป็นสำหรับสำนักพิมพ์และร้านหนังสือ

³ เพลงเด็กของญี่ปุ่นซึ่งกล่าวถึงลูกวัวที่ถูกขนขึ้นรถม้าเพื่อส่งไปขายที่ตลาดในยามบ่ายที่อากาศแจ่มใส

เขารออย่างนั้นนะ

ฉันมาถึงสถานีชินโอซาก้าในที่สุด ทันใดนั้นก็ถูกรับน้อง
ตั้งแต่ยังไม่ทันออกจากสถานี

ผู้ชายคนหนึ่งตะโกนห้วนๆ มาจากด้านหลังตอนที่ฉันกำลัง
ลงบันไดเลื่อน

“นี่ แม่คุณ ยืนเหม่อตรงนั้นก็ขวางทางทุกคนสิ”

เสียงนั้นทำให้ฉันสะดุ้งจากภวังค์

เพลงที่ไรฉันเป็นต้องเข้าโลกส่วนตัวทุกที ฉันคงติดนิสัยนี้
เพราะเป็นลูกคนเดียวที่ไม่มีพี่น้องให้คุยด้วยนั่นละ

พอมองรอบตัวก็พบว่าฉันเป็นคนเดียวที่ยืนคนละฝั่งกับ
ชาวบ้าน อ้าว ทำไมกัน ปกติต้องยืนฝั่งขวา⁴ ของบันไดเลื่อน
หรือหรือ

“ขอโทษค่ะ”

ฉันขอโทษทันทีและรีบเข้าไปยืนฝั่งขวา

“คุณคงเพ่งย้ายมาทำงานที่โอซาก้าละสิทำ กระจกกระเบื้อง
หน่อยสิ”

ผู้ชายที่สวมหมวกทีมเบสบอลอันชินไทเกอร์สพูดกระแทก
เสียงแล้วเดินลงบันไดเลื่อนไปอย่างรวดเร็ว

‘กะแล้วเชียว โอซาก้าน่ากลัวจริงๆ ด้วย’

ฉันรู้สึกแบบนั้นจริงๆ

⁴ ภูมิภาคคันโตจะยืนฝั่งซ้ายของบันไดเลื่อน ส่วนภูมิภาคคันไซจะยืน
ฝั่งขวา โดยอีกฝั่งของบันไดเลื่อนจะเป็นพื้นที่สำหรับเดิน

เพิ่งเคยถูกเรียกว่า “แม่คุณ” เป็นครั้งแรกในชีวิต ไหนจะเป็นคนเดียวที่ยืนผิผัดผับบนบันไดเลื่อนอีก ทำไมผู้ชายคนนั้นถึงรู้ว่าฉันเพิ่งย้ายมาทำงานที่นี่กันนะ ไม่รู้จักกันแท้ ๆ แต่กลับเทศน์เป็นชุดเลย

ความรู้สึกทั้งหลายผสมปนเปจนน้ำตาแทบไหลออกมา

อีกเดี๋ยวคงมีคุณป้าใส่เสื้อลายเสือดาว⁵ โผล่มาเทศนาฉันแน่

ฉันรู้สึกรากับเป็นลูกกวาวอ่อนแอที่ถูกปล่อยเข้ากรงที่เต็มไปด้วยเสือและเสือดาว

ซ้ำร้ายลูกกวาวตัวนี้ยังไม่รู้จักโลกเลยสักนิด ไม่รู้ธรรมเนียมปฏิบัติของโอซาก้า ทั้งยังไม่ค่อยรู้เรื่องของบริษัทของตัวเองด้วย

จากสถานีนินโอซาก้า ฉันเปลี่ยนไปขึ้นรถไฟสายไซไรและลงที่สถานีนินโอซาก้า

จากนั้นก็เดินตามแผนที่ต่อไปราวสิบนาที

เริ่มเห็นป้ายบอกทางที่เขียนชื่อโดจิมะบ่อยขึ้น

เห็นว่าบริเวณนี้เป็นย่านออฟฟิศ แต่เมื่อเดินออกจากถนนใหญ่และเข้าไปในย่านก็รู้สึกว้าวตึกกรมบ้านช่องดูระเกะระกะนิดหน่อย

ฉันเหลียวซ้ายแลขวาเพื่อหาตึกบริษัท และแล้วก็เห็นป้ายที่เขียนว่า ‘อาคารไดฮัง โดจิมะ’ ทันที ที่นี้ไง!

ตึกนั้นมีสิบชั้นซึ่งไม่นับว่าสูงมาก แต่ดูโอ้อวดดี ทางเข้าก็ดูมีระดับ

⁵ ชาวญี่ปุ่นจำนวนหนึ่งมีภาพจำว่าผู้หญิงใส่เสื้อลายเสือดาวมักจะเป็นคนโอซาก้า

บริษัทไดยังสาขาโอซาก้าครองพื้นที่ชั้นสองและชั้นสามของ
ตึกนี้

ฉันขึ้นลิฟต์ไปชั้นสอง แต่ไม่พบจุดประชาสัมพันธ์ แล้ว
แบบนี้ควรไปที่ไหนดีละ

ฉันยืนเคืองอยู่ตรงทางเดิน ทันใดนั้นประตูก็เปิดผาง
ชายร่างเล็กโผล่พรวดออกมาอย่างรวดเร็วจนแทบจะชนฉัน

“อ๊ะ ขอโทษด้วยครับ มีธุระอะไรกับบริษัทเราหรือเปล่า”

ชายคนนั้นถามพร้อมจิกยิ้มจนแทบถึงหู

“อ่า ไม่เป็นไรค่ะ ขอโทษที่ยืนขวางทางนะคะ เอ่อ ฉันชื่อ
โอโมริ ริกะ ได้รับมอบหมายให้มาสังกัดฝ่ายขายของไดยังสาขา
โอซาก้าตั้งแต่วันนี้ค่ะ”

“หือ? ว่าไงนะ พนักงานใหม่หรือหะ โอเอีย ไม่น่า
เปลืองแรงเลย”

ชายคนนั้นหุบยิ้มทันใด ท่าทางกระปรีกระเปร่าหายวับไป
เหลือเพียงสีหน้าบอกบุญไม่รับ

“อย่ามัวแต่ยืนเหม่ออยู่ตรงนั้นสิ เกะกะคนอื่นเขา”

“ค่ะ”

“ว่าแต่นั่นก็โมงก็ยามแล้ว ว้อตไทม์อิสิตนาว?”

ฉันรีบดูนาฬิกา

“9.46 น. ไม่สิ 47 นาทีค่ะ”

“จะบอกละเอียดขนาดนั้นทำไมเล่า เธอเป็นพนักงานใหม่
แต่เข้างานเหมือนเป็น ๗พน๗ เชียวนะ”

“พะ - นะ - ท่านหรือคะ”

ฉันไม่เข้าใจความหมายจึงทวนคำ

“ทุกคนเขามาถึงกันตั้งนานแล้ว”

“ฝ่ายบุคคลบอกให้มาภายในสิบโมงนี่คะ”

“เหรือ แล้วยังไงล่ะ ถ้าฝ่ายบุคคลบอกให้เอามือเดินต่างเท้า
มาบริษัท เธอก็จะทำตามหรือไง”

หา? อะไรเนี่ย คนคนนี้ทำตัวเหมือนเด็กประถมไปได้

ชายคนนั้นคงสังเกตว่าฉันมองเขาด้วยสายตาเย็นชา เขาจึง
ฉีกยิ้มเหมือนตอนแรกอีกครั้ง

“ล้อเล่นน่า เข้าไปทักทายผู้จัดการสาขาเถอะ เขากำลังรออยู่”

เขาพยักพืดคางไปทางห้องที่อยู่สุดทางเดิน

“ขอบคุณค่ะ”

ฉันโค้งให้เขา ตอนที่เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง เขาก็วิ่งไปตาม
ทางเดินแล้ว ดูเหมือนจะรีบไปเข้าห้องน้ำ

ฉันเดินไปตามคำสั่งของพ่อหนุ่มยิ้มจอมปลอมคนเมื่อกี้

ปรากฏว่าเป็นห้องของผู้จัดการสาขา

ผู้จัดการสาขาโอซาก้าชื่อโอคุยามะ เคอิจิ เขาควบตำแหน่ง
กรรมการบริหารของไดอังกด้วย

อย่างน้อยฉันก็รู้จักหาข้อมูลส่วนนี้มานะ

เขาคือคนที่อยู่คนละระดับกับพนักงานใหม่อย่างฉันก็ว่าได้

ฉันเคาะประตูด้วยความประหม่าเล็กน้อย

“เข้ามา”

คนในห้องตอบเสียงดังราวกับกำลังหัวเสีย

แค่ได้ยินเสียงนั้นฉันก็ใจเผลอแล้ว แต่ก็ตอบว่า “ขออนุญาต
ค่ะ” แล้วเปิดประตูเข้าไปในห้อง

สิ่งที่เห็นคือหนังสือพิมพ์กีฬาที่ถูกกางเสียกว้าง
พาดหัวข่าวตัวเบ้อเริ่มว่า ‘ความพ่ายแพ้ห้าครั้งรวดของเสือ
สิ้นลาย’

เจ้าของห้องนั่งเอนหลังพร้อมอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ตรงโต๊ะ
ตัวเชื่อง

“ขอโทษนะคะ”

ผู้จัดการโอคุยามะพับหนังสือพิมพ์อย่างแรง ฉันจึงเห็น
หน้าเขา

เหวอ!

ดิบดีเอ็นจัง ผิดคล้าด้วย น้ากลัวชะมัด

เขาสวมสูทลายขวางสีกรมท่าดูโก้เก๋ ผิดคงจะคล้าเพราะไป
ออกรอบตีกอล์ฟบ่อยๆ แวดตาคมปลาบจนเหมือนยาภูเขาสักแก๊ง
แรงกดดันไม่ใช่เล่นๆ เลย

ฉันถึงกับพูดไม่ออก

“เธอเป็นใคร”

“ฉันชื่อโอโมริ ริกะ ได้รับมอบหมายให้มาสังกัดฝ่ายขาย
ของไคฮังสาขาโอซาก้าตั้งแต่วันนี้ค่ะ”

ฉันกลืนใจพูดออกไปได้เท่านั้น

“อ้อ เหนอ ใช้โทรศัพท์ตรงนี้นักตสายภายในสิ เบอร์ 43”

“เอ๋? สายภายในเหรอคะ”

“ใช่”

ฉันคว้าหูโทรศัพท์บนโต๊ะแล้วกดเบอร์ 43 ตามที่ผู้จัดการ
โอคุยามะบอกทั้งที่ยังไม่เข้าใจอะไรเลย

อีกฝ่ายรับสายตั้งแต่เสียงรอสายแรกยังไม่ทันจบดี

“ซิอินะเองครับ มีอะไรให้ช่วยครับ”

ฉันตกทายเป็นที่เคยได้รับการอบรมมา

“อ๊ะ สวัสดิ์ค่ะ อยากขอรบกวนสักหน่อยนะคะ คือว่า...”

ฉันมองผู้จัดการโอคุยามะ เขายังคงอ่านหนังสือพิมพ์อยู่
อย่างนั้น

“รบกวนถือสาयरอสักครู่ค่ะ ผู้จัดการ ฉันควรพูดอะไร
เหรอกะ”

ผู้จัดการโอคุยามะท่องบทให้ฟังโดยไม่เงยหน้าจากหนังสือพิมพ์

“คุณหนูพนักงานใหม่มาถึงแล้ว มารับเดี๋ยวนี”

ฉันทวนคำตามเขาอย่างอับจนหนทาง

“เอ่อ ผู้จัดการบอกว่า คุณหนูพนักงานใหม่มาถึงแล้ว มารับ
เดี๋ยวนี ค่ะ”

ได้ยินเสียงตอบกลับมาว่า “บ๊องหรือเปล่า ได้ยินแล้วนา”
จากนั้นก็กระแทกหูโทรศัพท์ตัดสายไป

ระหว่างที่ลังเลว่าควรทำยังไงกับโทรศัพท์ในมือ ก็ได้ยินเสียง
เคาะประตูตามด้วยเสียงพูดว่า “ขออนุญาตครับ” ก่อนที่ผู้ชายใส่สูท
สีเทาจะเดินเข้ามา เขามีรูปร่างปานกลาง ไม่ผอมไม่อ้วน ไม่สูง
ไม่เตี้ย เสียงเหมือนที่ได้ยินจากโทรศัพท์เมื่อกี้เบ๊ียบ เหมือนจะพูดว่า
ชื่อ “ซิอินะ” สិនะ ว่าแต่มาไวจัง เขาดูเนียบไปหมด ทั้งการกระทำ
น้ำเสียง และสีหน้า

“คุณหนูพนักงานใหม่ที่ว่าคือเธอคนนี้เหรอกครับ”

ชายคนนั้นพูดกับผู้จัดการโอคุยามะพร้อมกับมองฉันด้วย
สายตาแตกดัน

“ใช่แล้ว เด็กสมัยนี้กล้าพูดว่าตัวเองเป็นคุณหนูซะด้วยนะ”

‘ฉันพูดตามคุณต่างหากเล่า’ ฉันประหลาดอยู่ในใจ แต่แล้ว
ผู้จัดการโอคุยามะก็หันมาจ้องตาฉันเขม็ง แรงกดดันสุดยอจริง ๆ
นั่นละ

“นี่คือหัวหน้าแผนกชิอินะ ตั้งใจเรียนรู้งานจากเขาด้วยละ”
ผู้จัดการโอคุยามะพูดเท่านั้นก็กลับไปอ่านหนังสือพิมพ์กีฬา
อีกครั้ง

“ชะ...ขอบคุณค่ะ” ฉันก้มศีรษะให้

“เ้า ไปกันได้แล้ว”

หัวหน้าชิอินะพูดด้วยเสียงปลง ๆ ฉันรู้สึกในจังหวะนั้นเอง
ว่าฉันมาถึงโอซาก้าแล้วจริง ๆ

ฉันเดินตามหัวหน้าชิอินะไปตามทางเดินของบริษัทย่อย
สาขาโอซาก้า

“คงกลัวละสิ”

“ค่ะ”

“ผู้จัดการโอคุยามะ”

“เอ่อ ไม่เลยค่ะ”

“บอกมาตามตรงก็ได้”

“อ่า กลัวนิดหน่อยค่ะ”

“ถึงหน้าตาทำทางจะเป็นแบบนั้น แต่ความจริงแล้วเขา
ใจดีนะ เอาใจใส่ลูกน้องด้วย ไม่ต้องกลัวเขาหรอกนะ”

“อย่างนั้นหรอค่ะ”

“อ้อ ผมต้องขอโทษคุณด้วยนะ”

“เอ๋?”

“ที่ไม่ได้ไปรับที่สำนักงานใหญ่ในวันประกาศแผนกใจ”

“ไม่เป็นไรเลยคะ”

แม้จะตอบไปอย่างนั้น ฉันก็ยังขี้ใจที่มีคนพูดดี ๆ ด้วย
เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่มาเหยียบโอซาก้า

คนคนนี้อาจจะเป็นคนดีก็ได้

ระหว่างที่คิดเช่นนั้น หัวหน้าชิอินะก็เดินเข้าไปในออฟฟิศ
ที่ทุกคนทำงานอยู่

ฉันรีบเดินตามไป

“ทุกคน ฟังทางนี้หน่อย” เขาปรบมือ

ทุกคนในห้องลุกขึ้นยืนและมองฉัน

รู้สึกเหมือนเป็นลูกวัวที่ถูกพามาตลาดเพื่อประเมินราคาเลย

“นี่คือพนักงานใหม่ซึ่งจะมาทำงานที่สาขาของเรา...เอ้า
บอกชื่อสิ”

“ฮิะ โอโมริ ริกะ ค่ะ”

“ไม่ได้ยินเลย”

“โอโมริ ริกะ ค่ะ!!”

ฉันตะโกนสุดเสียง

“เอาละ ให้เวลาแนะนำตัว 15 วินาทีนะ”

“เอ๊ะ แนะนำตัวเหรอคะ”

หัวหน้าชิอินะมองนาฬิกาโดยไม่สนใจฉันที่แตกตื่น

“พร้อมไหม เอาละ เริ่มได้”

“เอ่อ ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ ฉันชื่อโอโมริ ริกะ เกิดที่เขต
เซตาคายะในโตเกียวค่ะ ถึงจะได้มาทำงานในบริษัทตัวกลาง แต่ฉัน
ไม่ค่อยรู้เรื่องหนังสือสักเท่าไรค่ะ เอ่อ...”

“หมดเวลาแล้ว พูดได้ไม่น่าสนใจเลย”

หัวหน้าชิอินะพูดด้วยน้ำเสียงแล้งน้ำใจต่างจากเมื่อครู่ราวกับเป็นคนละคน

“แต่มีเวลาแค่ 15 วินาทีเอง...”

“โฆษณาทางทีวีมีเวลาแค่ 15 วินาทีเท่านั้น ทั้งซื้อหนังสือและคำอธิบายบนปกก็ใช้เวลาอ่านประมาณ 15 วินาทีเหมือนกัน ต้องคิดวลีเด็ดๆ ที่สื่อสารจบภายในเวลาสั้นๆ เอาไว้สิ คุณเป็นพนักงานใหม่ น่าจะรู้แต่แรกแล้วไม่ใช่หรือไงว่าต้องแนะนำตัว”

“ค่ะ”

ก็รู้แหละ แต่ไม่เห็นต้องพูดแรงขนาดนี้ก็ได้เนี่ย

เพิ่งจะคิดไปแหม็บๆ ว่าเขาอาจจะเป็นคนดี ขอถอนคำพูดตอนนี้เลยแล้วกัน

“ผมให้การบ้านคุณ ไปคิดประโยคแนะนำตัวเด็ดๆ ให้ได้ก่อนไปฝึกงานที่ร้านหนังสือนะ”

“ฝึกงานที่ร้านหนังสือ? ต้องไปเมื่อไรหะคะ”

“อันที่จริงก็ต้องไปตั้งแต่วันนี้แล้วละ”

“ตั้งแต่วันนี้”

“ไปดูไว้ว่าลูกค้าสนใจหนังสือประเภทไหน ยอมจ่ายเงินอันแสนมีค่าให้กับหนังสือแบบไหน โอกาสได้ลงสถานที่จริงแบบนี้มีไม่บ่อยนักหรอกนะ”

ฉันนั่งเงียบเพราะไม่รู้ว่าควรตอบอะไร

“นาคางาวะ อยู่หรือเปล่า”

หัวหน้าชิอินะตะโกนเสียงดังขณะมองไปรอบห้อง

ตอนนั้นเองประตูก็เปิดออก ผู้ชายร่างเล็กที่เกือบชนฉันเมื่อกั

เดินเข้ามาพร้อมเช็ดมือด้วยผ้าเช็ดหน้า

“ครับ นาคางาวะ ทาคาชิ อยู่ที่นี่ครับ”

“อ้อ อยู่ที่นี่ไง นี่คือหัวหน้าที่มีนาคางาวะที่จะคอยดูแลคุณในช่วงนี้ เขาจะพาคุณไปร้านหนังสือที่ต้องฝึกงานเอง”

เอ๋? พ่อหนุ่มยิ้มจอมปลอมคนนั้นนี่นา

“ฮะ ยินดีที่ได้รู้จัก”

หัวหน้านาคางาวะพูดพร้อมยิ้มกว้าง

“เอาละ ไปกันเถอะ”

ช่างเป็นประโยคที่ทำให้หมดแรงและหมดคำจะตอบได้

ที่นี้คือโอซาก้าจริง ๆ สินะ

หัวหน้าที่มีบอกฉันต้องเริ่มฝึกงานที่ร้านหนังสือตั้งแต่วันนั้น แต่กว่าจะได้ฝึกจริงก็คือวันถัดมา

วันนั้นหัวหน้านาคางาวะพาฉันไปตระเวนทักทายร้านหนังสือที่เป็นลูกค้าของบริษัท เราเรียกร้านเหล่านี้ว่า “ลูกค้าของไคฮัง”

วงการสิ่งพิมพ์รู้จักกันว่าไคค้ำในที่นี้หมายถึงร้านหนังสือที่ทำสัญญาค้าขายกับบริษัทตัวกลาง ได้ยินว่าร้านหนังสือทั่วประเทศแบ่งออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ คือ “ลูกค้าของไคฮัง” กับ “ลูกค้าของเท็งง” (นอกจากนี้ยังมีบริษัทตัวกลางขนาดเล็กถึงขนาดกลางด้วย)

บางร้านเลือกไปเลยว่าจะใช้บริการของเจ้าไหน แต่ร้านหนังสือใหญ่ ๆ อย่างร้านคิโอยะเลือกใช้บริการจากทั้งสองเจ้า จึงชวนให้สับสนอย่างยิ่ง วันนั้นฉันถูกพาไปยังร้านหนังสือที่มีสาขามากมายไปจนถึงร้านหนังสือเล็กๆ ประจำท้องถิ่น เมื่อไปเยือนที่ไหนก็ต้องแนะนำตัวทุกครั้ง